

TORNAI JÓZSEF

Felbő-püünkösd

*Május van, de mintha csak ősz volna,
elbervadt az orgona lángcsokra,
rozsdásan zörög a holt szírom-fürt.
Nincs nyugalom. A fölvérzett égen
vadszürkében és vadfeketében
ünnepel a borzas felbő-püünkösd.*

*Szél háborog. A döngő ablakot
beszakítja, ha ökle nekifog
bosszút állni az édes világon.
Rontás dübe szegény természetén,
nem látom, már gyöngö a fél szemem,
hogy a romlás valabol megálljon.*

*Víg galambok szomszéd ház födelén,
hol burukkoltok párban az idén?
Mindig lestem, hogy szerelmeskedtek.
Ha nem adott a gazdátok enni,
ne is tudjon napsugárból enni!
A madarak nekem drága lelkek.*

*Mit üzen a hideg és az árnyék,
milyen átok üt rajtam szállást még?
Fák gyötrődnek, koronájuk táncol.
Eső pattog egy-egy ellenséges
éjszakán. A párkány velem érez,
mégse védhet meg a szorongástól.*

*Menekednék, istenek, de merre?
Itt lettem az öregek öregje.
Le-föl csapkod hosszan a fejemben
égő gyanú: nem várhatok jobbra,
csak a rég dajkáló nyárnapokra,
mikor csengős kicsikó lehettem.*

Valami felé

*Emlékeimbe örülök bele:
a múlt képei ellen nincsen ír.
Betyárt vezetí izgalmam keze,
egy fába koppan újamról a nyíl.*

*Kis-Duna partján várja a csapat,
mindjárt kiköt fűz tövénél a rév.
Vadult fiúk közt látom magamat,
hallom, mellükben hogy nevet a vér.*

*A nyárjásból, ahol három napig
táboroztunk, robban lábunk haza.
Először néztem úgy csillagait,
hogy nem nyúlt fölém, csak az éjszaka.*

*S azóta bányszor támadt rám sötét,
bányszor ültem tűz mellett egyedül!
Nők, szerelem minden szédületét
itt kínlódom koponyámon belül.*

*Anyám meghalt, mind sirattuk a sírt:
nővérem, szívek, messzi rokonok.
A szétpancsolt fiatalság éveit
titkok követték, ezekből vagyok:*

*versek, öregség, húsevő gondolat,
egy út, amin feleség, gyerekek,
tanítók, teremtők sora halad
valami felé, amit nem ismerek.*

Egy elképzelt bullához

*A halottal paráználkods,
ragaszkods a tetem-nászhoz?
A lúdvércet húznád vissza,
kankutyaként fölvonítva?
Hiába kívánod ismét,
hogy szoríthasd bodza-mellét:
nincs a helyén csak kísértet
és tejúti messzeségek.*

*Gyönyörű volt, gyönyörű volt,
siránkozod, te nyomorult!
Kotu-haja jut eszedbe
s tavaszi boltölte-segge,
sikolya, tarjagos ágya,
szomszja vessződ virágjára.
Mindig szebb kép, mint képzelted
agyad szentélyén, ha kellett.*

*Most aztán derékon fogod,
Kit? Akiből az atomok
árvácskákba, vadgerlékbe
szöktek újlény-derengésbe?
Gyönyördombja átlényegült:
éji, bársony ördögpille
s míg csokolod, vérbujaszült,
magába ránt a semmije.*

[*Tornai József versei*]

Három bagatell

(Már csak a szívem)

*Lassan hullik le testemről
a kezem, a lábom,
már csak a szívem lóg szárán
egyik bordámon.*

(Nem tudja a fa?)

*Ujjong nagy terebélyel a fa:
szedik róla a cseresznyét.
Nem tudja, hogy a gazdáját
régem eltemették?*

(A gyerekkori mocsárnál)

*Ott bunyorog lelkem
a mocsárnál, hol a bíbic kiált
és a gólyák csőrükkel ütik
halhatatlanná a békakirályt.*

Szent Korona-émlékmű, Szarvas

TÖRNAIJÓZSEF (1927) Budapesten élő költő, író, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. Legutóbbi kötete: *A semmi ellen* (2012).